

دعوت از فعالین جنبش کارگری

یازدهم آذرماه هشتاد و پنج

اتحاد کمیته های کارگری

در چند سال گذشته شاهد تحرک فعالین جنبش کارگری، برای ایجاد تشکلات کارگری بوده ایم. هر یک بنا به شرایط و موقعیتها و گرایشاتی که داشته اند از زاویه ای به این مسئله پرداخته اند و شکل خاصی از تشکل را سازمان دادند و یا زمینه ایجاد آن شدند.

سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران با سازماندهی چند هزاراننده این شرکت در تهران و با اعتصابشان توانستند پشت سرمایه داران را بلرزانند، از جمله این موارد است. اما پس از اعتصاب شدیداً مورد یورش قرار گرفتند و سرکوب شدند. بازداشت عده زیادی از آنها، حمله شبانه به خانه های رانندگان، غیرقانونی اعلام کردن سندیکای شرکت واحد، بازداشت طولانی منصور اسانلو رئیس هیئت مدیره این سندیکا و اخراج بسیاری از فعالین این سندیکا از شرکت واحد، نشانگر شدت سرکوب و برخورد با آنها است. متأسفانه بدلیل عدم آمادگی طبقه کارگر در حمایت از رانندگان شرکت واحد، سرکوب این سندیکا عملی شد و ضرباتی بر پیکر این سندیکا فرود آمد.

دیگر فعالین رادیکال جنبش کارگری در تلاش برای همبستگی و هماهنگی بین پیشروان جنبش در راستای ایجاد تشکل فراگیر کارگری اقدام به ایجاد کمیته ها و تشکلاتی نمودند. از آن جمله کمیته پیگیری برای ایجاد تشکلات آزاد کارگری، کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری و اتحاد کمیته های کارگری را می توان نام برد.

واقعیت آن است که تمام این تلاشها، با وجود مثبت بودن و برداشتن یک گام به جلوتاً کنون نتوانسته به هدف خود یعنی برپایی یک تشکل فراگیر و حتی فراهم نمودن زمینه های آن برسد. هر کدام از این گرایشات رادیکال در حد توان خود در مقابل تهاجمات سرمایه داری ایستادگی کرده اند، اما مسئله ایجاد تشکل فراگیر همچنان به عنوان مسئله ای لا ینحل باقی مانده و ظاهراً پس از گذشت چند سال، هنوز در بن بست قرار دارد.

دلیل اینکه چرا هر یک از این گرایشات و از جمله خودمان نتوانسته ایم به این هدف نزدیک شویم وحد اقل بین پیشروان فعال جنبش کارگری هماهنگی و همکاری لازم را بوجود بیاوریم، از موضوع این نوشته خارج است و بسیار مفصلتر از آن است که در این نوشته کوتاه بتوان به آن پرداخت. اما بطور کلی می توان گفت که همه ما کمتر و بیشتر دچار برخورد انحصار طلبانه بوده ایم. اختلافات بین گرایشات رادیکال موجود واقعیتی است که به هیچ وجه قصد نادیده گرفتن آن را نداریم و اساساً یکی از کانالهای پیشروی جنبش کارگری پرداختن به انحرافات و اختلافات است. اما مسئله این است که آیا با وجود تضادهای موجود وجوه مشترکی که همانا رادیکالیسم این گرایشات در تقابل با سرمایه داری است وجود ندارد؟

با گذشت زمان رادیکالیسم در این گرایشات تقویت شده و بسیاری از فعالین جنبش کارگری به این نتیجه رسیده اند که ضروری است برای مبارزه با سرمایه داری و برای آنکه این مبارزه قوی تر باشد، باید دست اتحاد و همکاری به

سوی هم دراز کنیم. برای آنکه بتوانیم در تقابل با سرمایه داری فقط به دادن اطلاعات بسنده نکنیم و بتوانیم تحرکات عملی داشته باشیم، ضروری است نوعی از همکاری و هماهنگی را بین خود سازمان دهیم.

همانطور که گفته شد اختلافات بین ما اختلافاتی واقعی است و در نتیجه ضروری است ضمن حفظ موقعیت کنونیمان طرحی برای همکاری منظم حول مبرمترین مطالبات جنبش کارگری، بین خود داشته باشیم. ما می توانیم شورای همکاری متشکل از نمایندگان گرایشات رادیکال جنبش کارگری مثل سندیکای شرکت واحد، کمیته هماهنگی... کمیته پیگیری... اتحاد کمیته های کارگری، انجمن فرهنگی کارگری، فعالین فلز کار مکانیک، دانشجویان هوادار جنبش کارگری و بسیاری از فعالینی که مستقلا فعالیت می نمایند، ایجاد نماییم. این شورا می تواند وظیفه هماهنگی و همکاری در مقابل تهاجم به فعالین کارگری و یا بطور کلی طبقه کارگر را بعهده بگیرد. در چنین حالتی فعالین متشکل در این شورا میتوانند به سهم خود نقش بیشتری در عرصه مبارزه طبقاتی داشته باشند و بخشهایی از کارگران پیشرو را نیز جذب این حرکت نمایند. پراکندگی موجود یکی از علتهایی است که بدنه طبقه کارگر را از فعالینش جدا کرده و عملا طبقه کارگر قطبی قوی در مقابل سرمایه داری نمی بیند.

همانطور که گفته شد این شورا می تواند این خلا را تا حدود کمی پر کند و آغازی باشد برای ایجاد تشکل فراگیر و همکاری وسیعتر فعالین جنبش کارگری. هدف بالفعل این شورا همکاری و هماهنگی هر چه بیشتر این فعالین خواهد بود و هدف بالقوه اش می تواند ایجاد تشکل فراگیر ضد سرمایه داری باشد. در این شورا می توان بحث بر سر چگونگی ایجاد تشکل و حرکت به سوی آن در دستور کار باشد، ضمن اینکه این روند به هیچ وجه مخل مبارزه نظری و حرکت مستقل کنونی این گرایشات در سطح جنبش کارگری نیست.

طبیعتا طرح چنین همکاری و اتحاد عملی، مورد مخالفت آن دسته از افرادی قرار می گیرد که شدیداً منافع گروهی برایشان الویت دارد و بنا بر این ضروری است که همه دلسوزان واقعی جنبش کارگری، بخصوص همه آنها که در گرایشات نامبرده شده فعالیت دارند، بر ضرورت چنین همکاری پا فشاری نمایند و منافع جنبش طبقه کارگر را بر منافع گروهی خود ارجح بدانند. همکاری بین گرایشات موجود و نزدیکی آنها، گام بزرگی در جنبش کارگری است و می تواند ما را از بن بست فعلی خارج و زمینه های تشکل یابی کارگران را فراهم نماید. طبیعتا انعطاف و گذشت از اختلافات کوچک، برای تحقق چنین همکاری بسیار تعیین کننده و ضروری است.

ما به هیچ عنوان تصور نمی کنیم که این طرح کامل و بدون نقص است و بلعکس از تمام فعالین جنبش کارگری می خواهیم که برای تحقق هدف ذکر شده هر پیشنهادی به نظرشان می رسد ارائه نمایند. شرایط کنونی ضرورت چنین همکاری را بین ما فعالین جنبش کارگری بر جسته کرده است و باید این مسئله را به فال نیک گرفت. نباید روند تهاجم سرمایه داری به حقوق ما بدون مانع جدی و قوی تداوم یابد. اتحاد عمل و همکاری بین ما و حرکت در جهت ایجاد تشکلی فراگیر بین گرایشات رادیکال، باید از حرف به عمل تبدیل گردد.

اتحاد کمیته های کارگری

۸۶/۹/۱۱